

SESSIÓ 4 - ABRIL: L'AMOR-TORTURA

Poetes:

Marina Tsvetàeva
Alda Merini
Esteve Plantada
Joseph Brodsky

Marina Tsvetàieva: l'amor-tortura boig

5

Dels llavis un senyal espio.
Ell, el primer no parlarà...
—No m'estimes? —Sí que t'estimo.
—No m'estimes! —Tot desgastat

I destrossat i consumit.
(Esguard altiu cap a la sala):
—És casa nostra, això —vols dir?
—La casa és dins meu. —Paraules!

L'amor és de carn i de sang.
Flor —amb la pròpia sang regada.
¿Creus que l'amor és —un instant,
Fer-la petar rera una taula?

TERTÚLIA POÈTICA – AMOR, POESIA
Biblioteca Marc de Vilalba, Hivern 2017

¿I, com aquests senyors i dames,
A casa seva cadascú?
L'amor vol dir, doncs...
—Santuari?

Digues, amic, que és, de segur,

Trenc, cicatriu! —Sota l'esguard
De cambrers i embriacs? (En ment:
«L'amor —és la menta a trenc d'arc
Estrebat: i, doncs: trencament»).

En tot som lluny: llavis i vides.
—Amor vol dir, potser —lligam.
(Oh, no m'ullprenguis! t'exigia
En aquells temps d'intimitat,

En aquella hora prop del cim
I de la passió —Fum, ja,
Memento: Sempre l'amor, diu,
és cremar tots els dons —en va!)

Els llavis —clivell de petxina—
Lívids: somriure —d'intendent!
—Primer, un llit comú.
—Abisme,
Deus voler dir? —Tamborineig

Dels dits —No deu pas ser com fer
Moure muntanyes, oi? L'amor
Potser, doncs, significa...
—Meu.
T'he entès. Conclusió?

(Dins *Poema de la fi*, Trad. Monika Zgustová i Maria-Mercè Marçal, Edicions 62, 1992)

Alda Merini: l'amor-tortura negra

Correu, cavalls blancs
portadors d'aurores,
sobre el pèl de la meva llengua
que ja no parlarà més amb ell.
Oh, herba feliç,
que entres a la boca i
sents saliva seva i
dolcesa d'ànima.
Herba que t'has tornat negra,
dóna'm una última flor i
que sigui una espasa.

(Dins *Clínica de l'abandó*, Trad. Meritxell Cucurella-Jorba, Ed. Cafè Central, 2016)

Esteve Plantada: l'amor-tortura desafecte

ELS DESAFECTES

Els desafectes no cal entendre'ls.

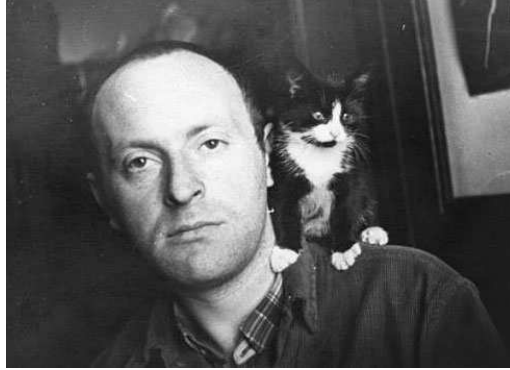
El no dit queda suspès
en la mudesa del límit.

Convé no afegir res,
perquè les molles de l'àpat
han tornat a reviure't,
tan goludes com el mirall
que no gosarà dir-nos.

En els bocins d'aquest fàstic
hi resta l'excés de tu.

(Dins *Fosca límit*, Adia, 2015)

Joseph Brodsky: l'amor que simplement es desfà a poc a poc

SIS ANYS MÉS TARD*

Vam viure junts tant de temps, que un altre cop
el dia dos de gener va caure en dimarts,
que la cella aixecada de sobte,
igual que l'eixugaparabrises del cotxe,
esborrà del rostre un tèrbol pesar,
deixant la distància nítida i clara.

Vam viure junts tant de temps, que la neu
quan queia semblava que fos per sempre,
que, per tal que els flocs no li fessin prémer
amb força les pestanyes, amb el palmell
les cobria, i elles, sorpreses pel meu intent,
s'agitaven dins la mà com papallones presoneress.

Tan estranya se'ns feia qualsevol novetat,
que les estretes abraçades en somnis
avergonyirien qualsevol intent de psicoanàlisi;
que, quan apagava l'espelma, els seus llavis,
voleiant des de l'espatlla, no trobaven més camí
que el de buscar els meus per unir-s'hi.

Vam viure junts tant de temps, que els poms
de roses espellifades de les parets desaparegueren,
i al seu lloc va créixer un bosc de bedolls,
i vam aconseguir diners no se sap com,
i amb llengües rogenques, durant trenta dies,
la posat de sol va amenaçar Turquia amb un incendi.

TERTÚLIA POÈTICA – AMOR, POESIA
Biblioteca Marc de Vilalba, Hivern 2017

Vam viure junts tant de temps sense llibres,
ni mobles, ni objectes, només el llit vell i estret,
que el triangle, abans que desaparegués,
era una perpendicular, col·locada dreta
per algun conegut sobre nosaltres,
sobre dos punts que en l'amor confluïen.

Vam viure junts tant de temps, ella i jo,
que de les nostres ombres en vam fer una porta
de doble batent que, tant si dormíem com si treballàvem,
no se separava per obrir-se, però nosaltres,
clarament, la vam travessar i amb passes
fosques ens vam endinsar en el futur.

(Dins *Poemes escollits*, Traducció de Judit Díaz Barneda. 1984 Poesia, 2013)

*El mateix poema apareix a vegades amb el títol «Set anys més tard».